

“El cor és l'amor, el cap l'intel·lecte i el fel la mala llet”

Amb més de 500 concerts, el component de La Carrau Joan Boada (Terrassa, 1972) ens explica quin és l'horitzó més pròxim d'aquesta formació folk. L'última de La Carrau ha estat barrejar la música tradicional amb l'electrònica, i aquesta fusió la presentaran al llarg de l'any mitjançant tres lliuraments: 'Cap', 'Cor' i 'Fel'.

El primer lliurament del disc es diu *Cap* i es pot descarregar per internet. Quan arribaran el *Cor* i el *Fel*?

—El *Cap* ha sortit ara al maig, el *Cor* sortirà al setembre i el *Fel* no sabem si sortirà ja com a disc sencer o a part. La nostra intenció era repartir-ho en tres lliuraments durant un any.

—I el *Fel* què vol significar?

—Ve del fetge, és més visceral. Però en tots tres lliuraments hi ha cançons de tota mena. De bon principi ens era indiferent, però a mesura que ho hem anat fent, els títols ens han servit de guia en qüestions concretes, per acabar algunes cançons d'acord amb el tema que suggereix el títol. *Cap* és l'intel·lecte, *Cor* és l'amor i *Fel* la mala llet; però sovint no es poden destriar els uns dels altres.

—Com més grups, heu volgut oferir al públic la possibilitat de descarregar-se les vostres cançons gratuïtament per internet. Hi haurà disc, al final?

—També el venem als concerts, però sí, la gent se'l pot descarregar a lacarrau.cat. Igualment, el disc el publicarem, perquè és el format estàndard. Els promotors i les discogràfiques han de vetllar perquè els surtin discs, és la seva feina. Però els músics, els de La Carrau si més no, pensem que el format CD s'ha mort. Ha quedat obsolet. Comercialment, queda la inèrcia de molts anys de funcionar d'una determinada manera. Però si tu et pots descarregar gratis la cançó que vols des de casa, amb això no s'hi pot competir.

—Hi esteu d'acord, que els artistes s'han de guanyar la vida en concerts i no pas venent discs?

—Crec que no és una qüestió d'estar-hi d'acord o no, això ja depèn de la filosofia de cadascú. Allò que no es pot prohibir no es pot prohibir, encara que m'estimés més una cosa que una altra.

—Però l'artista ha de tenir una recompensa per la seva feina...

—És cert que tot això ens ha vingut molt de nou a tots, però tothom qui es dedica a vendre discs s'ha d'espavilar per canviar el sistema i trobar-ne un que funcioni. Com a artista, veig que tocar, assajar, enregistrar discs és feina, costa diners. Fer música no és gratis i algun benefici has de tenir. Però ara mateix no és tant una qüestió d'opinió, sinó de trobar una fórmula que rutlli, que de moment encara no s'ha descobert. Seria desitjable que aquell que fa música en pugui viure, per tal de poder dedicar el màxim temps possible a millorar. Per professionalitzar-te has de guanyar diners. Actualment, la indústria s'ha passat de rosca.

—Vau començar fent folk, però heu anat incorporant influències a la vostra música. En quin punt es troba, pel que fa a l'estil?

—Jo crec que continuem fent folk, perquè la paraula és molt àmplia. Bob Dylan, per exemple, feia folk. En canvi, aquí sembla que si fas folk hakis de fer només cançons tradicionals. Nosaltres hem canviat la vestimenta. Vam comen-

çar fent música tradicional, més folklore que no pas folk, i després hi hem anat incorporant diversos revestiments. La tendència d'aquests temps era que hi hagués instruments de metall, però vam veure que ens calia renovar-nos i per això hem tret la secció de metalls i hi hem afegit percussions i bases electròniques. Aquesta és l'aposta actual de La Carrau: fer una música que mescli sonoritats tradicionals amb l'electrònica.

—Ho vau pensar prèviament o us hi vau trobar?

—Va anar venint, amb La Carrau fa molts anys que toquem. Quan feia set anys que teníem la mateixa formació estàvem cansats. Al mateix temps, teníem curiositat per les bases electròniques, però ningú no en sabia gaire. Érem conscients que havíem d'incorporar-hi algú que ens ajudés. Les circumstàncies van afavorir el canvi i en assemblea vam decidir de continuar i omplir els forats. L'any passat vam adaptar el repertori a la nova gent i vam fer una cançó nova, “El llimoner”, per a *La Marató* de TV3.

—La cançó “Cosa fina”, que és una versió de “La presó de Lleida” no té un final tancat. És per algun motiu?

—Primer pel motiu pràctic de no fer-la gaire llarga i, en segon lloc, pel que fa al so, perquè és la més experimental. Penseu que a l'estudi s'ha de fer molta feina i a vegades no et queda ben bé com voldries.

—Al disc *Cap* hi ha bona part de feina que s'ha fet a l'estudi, doncs?

—Sí, perquè en el moment d'enregistrar-lo no vam tenir gaire temps de trobar-nos i bona part de la feina s'ha hagut de fer després a l'estudi. El fet de no ser en directe fa que perdi vida, però també que guanyi precisió.

—I ja les teniu totes fetes, les cançons?

—No! Això no ho sap ningú. És més sincer de fer-ho mica en mica, però potser hauria estat més pràctic d'enregistrar-les totes. El motiu és que la discogràfica ens deia que més d'un any sense treure

disc era molt i en aquest món has d'anar traient novetats si vols mantenir-te viu i que et truquin per actuar. Nosaltres no-tem que ens criden més o menys segons si tenim treball nou per a presentar o no. Vam pensar que a principi d'any havíem de publicar alguna cosa i vam decidir que quatre cançons les podíem fer bé.

—Així podeu aprendre dels errors de l'un lliurament amb l'altre.

—Si, i també hi ha col·laboradors que canvien. Per a fer el *Cap* vam comptar amb la col·laboració de l'Aleix Tobias, dels Tactequeté. Ens ha ajudat per fer l'"Ara que et miro", que ve d'una cançó d'un estudi que va fer la Núria (component del grup) de la música justosil·làbica.

—Què és aquesta música?

—És una forma de comptar la música tal com es cantava abans, que no saps ben bé en quin ritme és ni a quin compàs encabir-la. Hi ha una forma d'estudiar-ho de manera que es compta el pes de cada síl·laba i hi ha una espècie de lògica. I com que la cançó original es basava en els panderos quadrats, que és un instrument autòcton que feien servir les rentadores i les majorales, vam decidir d'incorporar-lo. A la web expliquem el

perquè de totes les cançons, d'on vénen i tot plegat.

—Teniu un estiu atapeït de concerts?

—Aquest estiu és estrany. La gent truca tard i regateja. No sé si és per la crisi o per què, però no tenim tanta feina com alguns altres anys.

—Que oferiu als vostres concerts?

—Sobretot canya, són concerts de *patxanga* i de festa. L'altre dia algú ens deia que fèiem *patxanga* intel·lectual perquè, sempre que podem, intentem fer pensar sobre el món que ens envolta, però sempre en un marc festiu. La gent ve a passar-s'ho bé i crec que ho aconseguim. La filosofia del grup és aportar sonoritat folk als festivals estàndards, cosa per a la qual hem de vestir una mica la música. La gent que ens escolta no sent música tradicional pura, però és el preu que s'ha de pagar perquè el programador, a l'hora de muntar festes, pensi en el nostre grup.

—Us agradaria ser una formació de folk més pur?

—Té el seu què, es crea un altre ambient als concerts, que també es fan més d'hora. Ara bé, nosaltres, quan vam començar, no teníem unes influències de

folk, només, i així va quedar plasmat a la nostra música.

—Ara per ara, podeu viure de la música?

—Ho intentem, però només de La Carrau no. Passem bé l'estiu, però l'hivern es fa molt llarg i ho hem de compaginar amb classes de música o allò que surti. Aquest país no té cultura de sales i qui més qui menys ha de treballar a mitja jornada i guanyar-se la vida com pugui, sempre millor si té relació amb la música.

—Hi ha Carrau per molts anys?

—Nosaltres hem anat treballant i, dins la dinàmica estimul-resposta, la gent ens ha trucat. No hem tingut un període de gran *boom*, hem madurat i ens movem per continuar. Si tot va com fins ara, i hi ha bon ambient i feina, esperem continuar. Potser si alguna noia vol tenir un fill, per exemple, hem de parar uns quants mesos, però nosaltres ja concebem el grup com a part de la nostra vida. Hi ha molts fronts oberts, però les ganes hi són. Hem demostrat que no ens fa por de canviar i d'experimentar. Per a nosaltres, La Carrau és com una institució.

Marta Iglesias